

CHƯƠNG XII: THI ĐẤU TAM PHÁP THUẬT

Đoàn xe lăn bánh qua cánh cổng, được dàn chào bởi hai hàng tượng lợn lòi có cánh đứng hai bên cổng và chạy theo con đường rộng rãi láng e, lắc lư một cách hiểm nghèo trong một cơn gió mạnh đã nhanh chóng chuyển thành một trận cuồng phong. Tựa vào kính cửa sổ xe, Harry có thể nhìn thấy Hogwarts đang tiến đến mỗi lúc một gần. Những khung cửa sổ được thắp sáng của tòa lâu đài lung linh mờ ảo sau màn mưa dày kịt. Một ánh chớp nháng ngang qua bầu trời khi cỗ xe của tụi nó dừng lại trước cánh cửa chính khổng lồ bằng gỗ sồi đứng sừng sững phía trên những bậc thềm cao bằng đá. Mấy người trong đoàn xe phía trước đang hối hả leo lên những bậc thềm đá và vào trong tòa lâu đài. Harry, Ron và Hermione, cùng Neville nhảy xuống khỏi cỗ xe của tụi nó, và cũng vội vã phóng vọt lên mấy bậc thềm đá, chỉ ngược nhìn lên khi tụi nó đã an toàn vô tội trong cái tiền sảnh được thắp sáng bằng những ngọn đuốc, trông giống như một cái hang động rộng mênh mông, với những cầu thang bằng cẩm thạch vô cùng tráng lệ.

Vừa lúc lắc đầu làm nước mưa văng bắn tứ tung, Ron vừa kêu lên:

“Mèn ơi, nếu mà cứ mưa kiểu này thì thể nào nước mưa cũng sẽ tràn hồ. Mình ướt sũng... ÁÁÁÁÁ!”

Một cái bong bóng to dùng chứa đầy nước và màu đỏ chót được thả từ trên trần nhà xuống ngay chốc đầu cầu Ron và nổ bùm! Bị ướt mem và lạnh run lập cập, Ron bước lảo đảo qua bên cạnh Harry, thì vừa lúc trái bom nước thứ hai dội xuống – nhắm hụt Hermione trong gang tấc, và nổ bụp ngay bên cạnh chân Harry, dội một làn nước lạnh cóng vô giày và vớ của Harry. Mọi người chung quanh tụi nó thét lên ới ới và bắt đầu xô đẩy nhau trong nỗ lực né tránh tai họa. Harry ngược nhìn lên và thấy trôi lơ lửng phía trên đầu mọi người ở độ cao khoảng sáu thước là con quỷ siêu quậy Peeves trong hình thù một con người nhỏ thó, đội cái nón viền hoa và đeo một cái nơ con bướm màu cam. Gương mặt bành bạnh và cực kỳ gian manh của con quỷ siêu quậy Peeves nhăn nhúm lại vì sự chăm chú tập trung khi nó cố nhắm mục tiêu một lần nữa.

Một giọng giận dữ quát lên:

“PEEVES! Xuống đây NGAY, Peeves !”

Giáo sư McGonagall, hiệu phó của trường Hogwarts và là giáo sư chủ nhiệm kí túc xá Gryffindor, vừa lao nhanh ra khỏi đại sảnh đường; bà đứng khựng lại trên sàn nhà ướt nhẹp và choàng ôm cổ Hermione để giữ thăng bằng, giúp bà khỏi trượt té.

“Ôi... Xin lỗi trò Granger!”

Hermione há hốc miệng, xoa xoa cái cổ họng mình:

“Dạ thưa giáo sư, không sao ạ.”

Giáo sư McGonagall sửa cho cái nón chớp nhọn trên đầu bà được ngay ngắn chỉnh tề, rồi bà quắc mắt nhìn lên qua đôi mắt kiếng gọng vuông, và quát:

“Peeves ! Xuống đây NGAY LẬP TỨC!”

Peeves cười khúc khích, câu một trái bom nước vô một đám đông nữ sinh năm thứ năm, khiến các cô bé này ré lên và chú nhủ vô Đại Sảnh đường.

“Đâu có làm gì đâu!”

Con quỷ siêu quậy Peeves phân trần.

“Tụi nó đã ướt sũng rồi chứ bộ! Chỉ là những tia nước nhỏ xíu! Xìiiiiiiiiiiiiii...!”

Xong nó lại nhắm một trái bom khác vô một nhóm học sinh năm thứ hai vừa mới đến.

Giáo sư quát tiếp:

"Ta cảnh cáo mi, Peeves ! ... Ta sẽ mời ông Hiệu trưởng đến đây!"

Peeves thè lưỡi ra, quăng nốt trái bom nước cuối cùng lên không trung, rồi quay ngoắt đi, bay vút lên cái cầu thang cẩm thạch, cười hình hích như điên như khùng.

Giáo sư McGonagall bây giờ quay lại đám học trò ướt lem nhem nhóp nhép:

“Thôi, được rồi, các trò đi đi! Đi vào Đại sảnh đường, đi thôi!”

Harry, Ron và Hermione bước trơn bước trượt ngang qua tiền sảnh và đi xuyên qua gian phòng đôi ở bên tay mặt. Ron vừa vén mái tóc ướt nhèm rửa xuống mặt, vừa lau bầu giận dữ rửa thẳm.

Đại sảnh đường trông lộng lẫy như trước giờ vẫn vậy, được trang hoàng tráng lệ cho bữa tiệc khai giảng niên học. Dĩa vàng và cốc vàng óng ánh trong ánh sáng của hàng trăm và hàng trăm ngọn nến lơ lửng trong không trung phía trên các bàn tiệc. Học sinh đã ngồi đầy bốn dãy bàn dài của bốn nhà, đang đầu lảo đảo bưng. Phía đầu đại sảnh đường là cái bàn dài thứ năm, dành cho các giáo sư, họ chỉ ngồi dọc một cạnh bàn, để tất cả đều đối diện với học sinh của mình. Trong Đại sảnh đường này ấm hơn ngoài tiền sảnh rất nhiều. Harry, Ron và Hermione đi ngang qua những dãy bàn đầy học sinh của nhà Slytherin, nhà Ravenclaw, nhà Hufflepuff, và ngồi xuống chung với những học sinh khác của nhà Gryffindor ở tuốt đầu kia của Đại sảnh đường. Tại nó ngồi kế bên con ma nhà Gryffindor là Nick-Suýt-mất-đầu Trắng nhờ nhờ màu ngọc trai và thân hình nửa trong suốt, Nick-Suýt-mất-đầu đêm nay mặc bộ áo chên thường ngày của ông, nhưng lại đặc biệt đeo một chùm cổ áo xếp nếp thiết là bự, nhằm một công hai việc, là vừa tạo vẻ long trọng đình đám, vừa bảo đảm là cái đầu của ông sẽ không bị lắc lư nhiều quá trên cái cổ đã bị chặt gần đứt.

Ông Nick-Suýt-mắt-đầu tươi cười với ba đứa Harry, Ron và Hermione :

“Chào các cháu.”

Harry cởi giày, trút nước ra, nói:

“Tới ai nói vậy? Mong sao cho họ Phân loại le le lên. Mình đói chết được rồi.”

Việc Phân loại để sắp xếp học sinh mới vào các Nhà diễn ra vào đầu mỗi niên học, nhưng do sự kết hợp xui xẻo của một số tình huống mà Harry không dự được buổi nào khác buổi phân loại của chính nó, kể từ khi nó vào học ở trường Hogwarts đến nay. Cho nên nó rất

nôn nóng chờ xem buổi lễ đó. Vừa lúc ấy, một giọng nín hơi và cực kỳ phấn khích gọi vọng xuống từ đầu bàn:

“Chào anh Harry !”

Đó là Colin Creevey, một học sinh năm thứ ba tôn xưng Harry như một thứ thần tượng. Harry cảnh giác chào lại:

“Chào Colin !”

“Anh Harry, anh đoán thử coi? Anh đoán ra được không anh Harry ? Em trai của em nhập học đó! Em Dennis của em!”

Harry nói:

“Ờ... tốt quá!”

Colin gần như nhấp nha nhấp nhồm trên ghế, nói tiếp:

“Nó hồi hộp lắm! Em chỉ mong sao cho nó vô được nhà Gryffindor ! Làm dấu cầu nguyện cho nó nha anh Harry !”

“Ồ ... được. Được mà.”

Harry nói xong quay lại Ron, Hermione và Nick-Suýt-mất-đầu . Nó nói:

“Anh em, chị em thường được vô chung một nhà, phải không?”

Đó là nó căn cứ vào thực tế gia đình Weasley, tất cả bảy anh em nhà này đều được phân vào nhà Gryffindor hết.

Hermione nói:

“Ờ, không nhất thiết như vậy. Em song sinh với Parvati Patil ở bên nhà Ravenclaw, mặc dù hai người ấy giống hệt nhau. Mình cứ tưởng họ sẽ được ở chung nhà với nhau hén?”

Harry ngược nhìn lên bàn các giáo sư. Dường như có nhiều ghế trống hơn bình thường. Chỗ của lão Hagrid dĩ nhiên còn trống vì lão còn đang bận chèo thuyền đưa đám học sinh lính mới tò te băng qua mặt hồ. Giáo sư McGonagall thì có lẽ đang chỉ đạo việc lau dọn làm khô cái sàn tiền sảnh. Nhưng vẫn còn một ghế trống nữa, Harry nghĩ mãi mà vẫn không ra người nào vắng mặt.

Hermione cũng nhìn lên bàn giáo sư và hỏi:

“Giáo sư dạy môn phòng chống nghệ thuật Hắc ám ngồi ở đâu?”

Tụi nó chưa bao giờ học với một giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nào tới ba học kỳ. Tính cho đến nay thì người dạy môn này mà Harry yêu quý nhất là giáo sư Lupin, nhưng thầy đã từ nhiệm vào cuối năm học vừa rồi. Nó nhìn lên rồi nhìn xuống cái bàn của các giáo sư. Rõ ràng là không có gương mặt nào mới cả.

Hermione tỏ ra lo lắng:

“Chẳng lẽ không kiếm được người nào dạy chúng ta sao?”

Harry đưa mắt rà kỹ từng người ngồi trên bàn giáo sư. Đây là giáo sư Flitwick nhỏ xíu lùn xùn, dạy môn Bùa chú, đang ngồi trên một đồng nệm kê cao ngất, ngay bên cạnh giáo sư Sprout, dạy môn Thảo dược học, đội một cái nón lệch trên mái tóc xám phất phơ. Giáo sư đang nói chuyện với giáo sư Sinistra của bộ môn Thiên văn học. Bên cạnh giáo sư Sinistra là gương mặt vàng bủng, mũi khoằm, tóc bóng nhẫy của bậc thầy độc dược là giáo sư Snape – ông thầy mà Harry thấy khó ưa nhất ở trường Hogwarts này. Sự không ưa giáo sư Snape của Harry chỉ có thể bắc đồng cân với sự ghét bỏ của giáo sư Snape đối với nó. Sự ghét bỏ đó, nếu có thể, đã tăng lên bội phần vào cuối năm học trước, vào lúc Harry giúp đỡ chú Sirius trốn thoát ngay dưới cái mũi bự quá cỡ của thầy Snape. Thầy Snape và chú Sirius từng là kẻ thù của nhau từ hồi hai người còn là bạn học chung trường. Kế bên thầy Snape là một cái ghế trống mà Harry đoán chắc là ghế của giáo sư McGonagall. Ngồi bên cái ghế kế bên đó, ở vị trí ngay giữa bàn, là giáo sư Dumbledore, ngài hiệu trưởng, cụ có mái tóc và bộ râu dài lượt thướt màu bạch kim óng ánh dưới ánh nến. Bộ áo chùng màu xanh lục thẫm thẫm của cụ được thêu nhiều trắng sao. Những đầu ngón tay dài và gầy của cụ chạm vào nhau để đỡ cái cằm của cụ. Và cụ ngồi đó, đăm đăm nhìn lên trần nhà qua đôi mắt kiếng hình nửa vầng trăng, như thể cụ đang trầm tư mặc tưởng. Harry cũng liếc nhìn trần nhà như cụ. Cái trần đã được phù phép cho giống hệt bầu trời bên ngoài, và chưa bao giờ mà Harry nhìn thấy cái trần Đại sảnh đường lại lấm bèo bùng đến như vậy. Những đám mây đen và tím bầm cứ xoáy cuộn cuộn ngang qua trần nhà, và cứ một chuỗi sấm vọng nổ ra bên ngoài trời thì lại một tia chớp ngoằn ngoèo nháng ngang qua cái trần Đại sảnh đường.

Ngồi bên cạnh Harry, Ron rên rĩ:

“Ôi nhanh lên giùm. Mình đói tới nỗi ăn một con Bằng Mã cũng hết nữa.”

Nó vừa dứt lời thì cánh cửa Đại sảnh đường mở ra và tất cả chợt im lặng. Giáo sư McGonagall đang dẫn đầu một hàng dài các học sinh mới nhập trường đi tới phía đầu đại sảnh đường. Tuy Harry, Ron và Hermione bị ướt lem nhem, nhưng so với mấy đứa nhỏ mới vô này thì chẳng bở bèn gì. Trông bộ dạng tụi nó như thể tụi nó vừa bơi qua hồ chứ không phải đi thuyền qua mặt hồ. Cái lạnh và căng thẳng làm cho tất cả đám con nít ấy run lập cập khi tụi nó đứng sắp hàng đi tới trước bàn giáo sư và đứng lại thành hàng ngang quay mặt xuống đối mặt với cả trường. Tất cả tụi nó đều run, ngoại trừ một đứa nhỏ nhất trong đám, một thằng nhóc có mái tóc trông như lông chuột. Thằng bé ấy cuộn mình trong cái mà Harry nhận ra ngay là áo khoác bằng da chuột chũi của lão Hagrid. Cái áo khoác ấy bự quá xá cỡ so với thân hình nhỏ bé tí tẹo của nó khiến cho nó có vẻ như được quấn trong một tấm lều xiếc đen hù đầy lông lá. Gương mặt nhỏ xíu của thằng nhóc thò ra khỏi cái cổ áo khoác khổng lồ, có vẻ hơi hộp một cách gần như đau đớn. Khi nó đứng sắp hàng với mấy đứa bạn cùng lứa đang khiếp vía, bắt gặp cái nhìn của Colin Creevey, nó đưa ngón tay lên ra dấu và há miệng nói thầm, “Em bị té xuống hồ!” Nó có vẻ sung sướng hân hoan về chuyện đó lắm.

Bây giờ giáo sư McGonagall đã đặt một cái ghế ba chân trên sàn Đại sảnh đường, trước mặt đám học sinh năm thứ nhất, và trên cái ghế đó là một cái nón phù thủy vá chằng vá đụp, cực kỳ cũ kỹ và bụi bặm. Đám học sinh năm thứ nhất tròn mắt ngó cái nón chằm chằm. Ai cũng ngó chằm chằm như vậy. Một lát sau, vẫn im lặng hoàn toàn, đột nhiên một vết rách gần vành nón mở ra như một cái miệng, và cái nón hát lên rằng:

Một ngàn năm trước hay xưa hơn nữa,

Khi tôi vừa mới được may nên
Có bốn lão phù thủy lấy lưng tên tuổi
Cho đến bây giờ vẫn được biết tên:
Gryffindor gan dạ xứ đồng hoang,
Ravenclaw sòng phẳng vùng thung lũng hẹp,
Hufflepuff ngọt ngào vùng thung lũng rộng,
Slytherin sắc sảo xứ đầm lầy.
Họ có chung một hoài bão, một hy vọng, một ước mơ
Họ ấp ủ một kế hoạch táo bạo:
Đào tạo những phù thủy trẻ tuổi
Và trường Hogwarts ra đời.
Mỗi một nhà sáng lập
Có một trường phái riêng
Mỗi trường phái coi trọng một đức tính khác nhau
Ở những đệ tử mà họ dạy dỗ
Đối với Gryffindor thì kẻ dũng cảm nhất
Được đề cao hơn tất cả những kẻ khác.
Đối với Ravenclaw thì kẻ khéo léo nhất luôn luôn là kẻ giỏi nhất
Đối với Hufflepuff thì có chuyên cần
Mới đủ tiêu chuẩn để vào nhập học
Và Slytherin khát khao quyền lực
Thì yêu tất cả những ai nhiều tham vọng
Khi họ còn sống họ đã chọn lọc
Những kẻ họ yêu thích nhất từ trong đám đông
Nhưng cách chọn người xứng đáng nhất
Khi họ đã chết rồi thì sao?
Chính Gryffindor đã tìm ra cách này
Ông lột tôi ra khỏi đầu ông
Mỗi nhà sáng lập nhét vào tôi một chút não của họ

Để mà tôi chọn lựa dùm
Bây giờ hãy đội tôi lên đầu bạn
Tôi chưa bao giờ chọn nhầm
Tôi sẽ nhìn vô trong óc bạn
Và nói bạn thuộc Nhà nào.

Đại sảnh đường rung lên vì tiếng vỗ tay hoan hô khi cái nón Phân loại hát xong. Harry cũng vỗ tay với mọi người, nhưng nó nói:

“Đó không phải là bài hát mà cái nón hát khi phân loại tụi mình.”

Ron nói:

“Mỗi năm nó hát một bài khác mà. Chứ đời làm nón như nó thì chán biết chừng nào? Mình đoán chừng cái nón dành hết thời gian còn lại trong năm để chế ra bài hát mới cho năm sau.”

Giáo sư McGonagall bây giờ đang mở ra một cuộc giấy da vĩ đại. Bà nói với đám học sinh năm thứ nhất:

“Tôi gọi tên trò nào thì trò đó đội nón lên đầu và ngồi lên cái ghế. Khi cái nón thông báo Nhà của các trò thì trò sẽ đi về dãy bàn của nhà mình và ngồi ở đó.”

Bà bắt đầu gọi:

“Ackerley, Stewart”

Một thằng nhỏ bước tới trước, trông thấy rõ nó run từ đầu tới chân. Nó cầm cái nón Phân loại đội lên đầu và ngồi lên ghế.

Cái nón hô:

“Ravenclaw !”

Stewart Ackerley giở nón ra và vội vàng đi về phía chỗ ngồi của nó ở dãy bàn của nhà Ravenclaw giữa tiếng vỗ tay chào mừng nó của các thành viên nhà Ravenclaw .

Khi Stewart Ackerley ngồi xuống, Harry bắt gặp ánh mắt của Cho Chang, Tầm thủ của đội Quidditch nhà Ravenclaw, hân hoan chào đón Stewart. Trong một thoáng cực ngắn, Harry có một khao khát lạ lùng là cũng được vô ngồi chung bàn nhà Ravenclaw .

“Baddock, Malcolm”

“Slytherin !”

Cái bàn ở đầu bên kia Đại Sảnh Đường bùng nổ tiếng hoan hô. Harry có thể nhìn thấy Malfoy vỗ tay rất kêu khi Baddock gia nhập bàn Slytherin . Harry thắc mắc là liệu Baddock có biết rằng nhà Slytherin ngày càng tạo ra nhiều phù thủy Hắc ám hơn tất cả những nhà khác hay không? Fred và George cũng huýt gió Baddock khi nó ngồi xuống bên bàn của nhà Slytherin .

“Branstone, Eleanor”

“Hufflepuff !”

“Cauldwell, Owen”

“Hufflepuff !”

“Creevey, Dennis”

Thằng nhóc Dennis lão đảo bước ra, vướng víu vạt áo khoác của lão Hagrid, vừa lúc chính lão Hagrid cũng mới bước vào Đại sảnh đường xuyên qua một cánh cửa đằng sau cái bàn dành cho các giáo sư. Lão cao gầy gập đôi người thường, và ít nhất cũng to bề ngang gấp ba lần người ta. Lão Hagrid, với mái tóc đen dài hoang dại rối bù và bộ râu rậm vĩ đại, trông có vẻ hơi đáng sợ - nhưng đó là ấn tượng sai lầm, bởi vì đối với Harry, Ron và Hermione, tụi nó biết rõ là lão tốt bụng vô cùng. Khi lão ngồi vào cuối cái bàn dành cho các giáo sư, lão nháy mắt với tụi nó rồi đưa mắt quan sát Dennis Creevey đội cái nón lên đầu. Cái đường viền quanh vành nón mở rộng. Cái nón hô:

“Gryffindor !”

Lão Hagrid vỗ tay bôm bốp cùng với tất cả thành viên của nhà Gryffindor khi Dennis toe toét cười, giở cái nón ra, đặt trả lên ghế, và hối hả chạy về phía bàn Gryffindor để gặp anh nó. Nó quăng mình xuống một cái ghế trống, nói nheo nhéo:

“Anh Colin ơi, em bị té xuống hồ! Hay lắm! Có cái gì đó ở trong nước túm lấy em rồi đẩy em trở lên thuyền!”

Colin cũng hồi hộp không kém em nó:

“Tuyệt vời! Chắc là con mực khổng lồ đó Dennis!”

“Ái chà!”

Dennis kêu lên, như thể không ai, cho dù trong những giấc mơ điên khùng nhất, có thể mơ được điều gì hay hơn là bị quăng xuống một cái hồ sâu thăm thẳm trong cơn mưa bão mịt mù, rồi lại được một con quái vật biển khổng lồ đẩy ra khỏi mặt nước.

“Dennis! Dennis à! Có thấy anh ngồi đằng kia không? Anh tóc đen đeo mắt kiếng đó? Thấy ảnh không? Biết ảnh là ai không, Dennis?”

Harry quay mặt đi, bắt đầu chăm chú nhìn cái nón phân loại đang phân loại đến Emma Dobbs.

Cuộc phân loại tiếp tục; các cô bé và cậu bé, từng đưa một, đeo theo nỗi sợ hãi nhiều ít khác nhau trên gương mặt, leo lên cái ghế ba tầng ngồi. Khi giáo sư McGonagall qua vắn L trong danh sách của bà, dòng lính mới tò te ấy ngấn đi một cách chậm đến sốt ruột.

Ron xoa cái bao tử của nó, rên:

“Ôi, lẹ lên giùm đi mà!”

Nick-Suýt-mất-đầu nói:

“Kìa, Ron, chuyện phân loại quan trọng hơn chuyện ăn uống chứ!”

Vừa lúc đó thì một con bé tên Laura Madley được phân vô nhà Hufflepuff.

Ron đốp chát ngay:

“Dĩ nhiên là quan trọng hơn một khi người ta đã chết rồi.”

Nick-Suýt-mất-đầu vỗ tay hoan hô khi Natalie McDonald gia nhập bàn Gryffindor.

“Ta hy vọng đám lính mới được tuyển cho nhà Gryffindor năm nay sẽ không đến nổi tạt nam. Chúng ta đâu có muốn làm tiêu tùng vận đỏ của mình, phải không nào?”

Gryffindor đã giành được chức Vô địch Liên-Nhà trong suốt ba năm liền vừa qua.

“Pritchard, Graham!”

“Slytherin “

“Quirke, Orla!”

“Ravenclaw “

Và cuối cùng:

“Whitby, Kevin!”

“Hufflepuff “

Cuộc phân loại chấm dứt. Giáo sư cầm lại cái nón và xách cái ghế ba càng đem đi.

Ron nắm lấy dao nĩa và hau háu ngó cái đĩa vàng của mình.

“Tới giờ rồi đây!”

Giáo sư Dumbledore đã đứng lên. Cụ mỉm cười với đám học trò, hai tay cụ giang rộng chào mừng chúng. Cụ nói, giọng trầm ấm vang lên khắp Đại sảnh đường.

“Thầy chỉ có hai tiếng để nói với các con thôi. Tụng vô!”

“Dạ, nghe rồi!”

Harry và Ron nói to khi mấy cái đĩa bỗng dựng đầy tú hụ thức ăn một cách hết sức huyền bí ngay trước mắt tụi nó.

Nick-Suýt-mất-đầu nhìn tụi Harry với vẻ tang thương thảm sầu. Harry, Ron và Hermione lấy đầy thức ăn vô đĩa của tụi nó.

Một miệng đầy nhóc khoai tây nghiền khiến cho câu nói Ron thoát ra ngọng nghịu:

“Aaaa... ‘ă... ‘òì... ‘úa...”

Nick-Suýt-mất-đầu suýt mất đầu nói:

“Các cô các cậu có được bữa tiệc tối nay như vậy là may lắm đó, biết không? Trước đó đã xảy chuyện rắc rối trong nhà bếp.”

Harry nói với miếng thịt bò tổ chẳng trong miệng:

“Tại sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra vậy bác?”

Nick-Suýt-mất-đầu lắc cái đầu làm nó đung đưa một cách khá nguy hiểm:

“Dĩ nhiên cũng lại là thằng quỷ siêu quậy Peeves !”

Nick-Suýt-mất-đầu kéo cái cổ áo xếp nếp của ông lên cao hơn một chút nữa.

“Chuyện cãi vã thông thường ấy mà, cậu cũng biết đấy. Thằng quỷ đó muốn dự tiệc... Chà, chuyện đó thì hầu như không thể được, cậu biết thằng quỷ đó như thế nào mà, mọi rợ hết chỗ can luôn, cứ thấy đĩa đồ ăn nào là nó chụp lấy quăng chơi. Chúng tôi mới họp Hội đồng Ma – THầy tu Mập những muốn tạo cho nó một cơ hội – nhưng mà theo ý tôi, không ngoan nhất là để Nam tước Đắm máu ra tay.”

Nam tước đắm máu là con ma nhà Slytherin, một bóng ma tiều tụy hốc hác thê lương dật dờ trong tấm vải hoen ố vết máu bạc. Nam tước Đắm máu là kẻ duy nhất ở Hogwarts có thể kiềm chế được Peeves .

Ron nói một giọng u ám:

“Ừ, tụi này cứ tưởng Peeves đang bị câu chuyện gì đó. Vậy là nó đã làm gì trong nhà bếp?”

Nick-Suýt-mất-đầu nhún vai:

“Ồi, chuyện bình thường ấy mà. Cướp phá và quậy cho bát nháo lên! Nồi niêu xoong chảo văng tứ tán. Bơi cả trong canh của người ta. Làm cho bọn gia tinh phát khùng lên...”

Xoảng!

Hermione làm rớt cái cốc bằng vàng của cô bé. Nước bí rợ văng bắn tung tóe trên tấm khăn trải bàn, làm hoen ố mấy khoảng vải màu cam, nhưng Hermione chẳng bận tâm đến. Cô bé có vẻ kinh ngạc sững sờ, đăm đăm ngó Nick-Suýt-mất-đầu :

“Ở đây có gia tinh nữa sao? Ở trường Hogwarts này á?”

Nick-Suýt-mất-đầu nhìn cô bé, rất ngạc nhiên với phản ứng của Hermione :

“Đương nhiên là có. Và tôi tin là tụi nó ở đây với số lượng đông nhất nước Anh, có hơn cả trăm ấy.”

Hermione nói:

“Tôi chưa bao giờ thấy một con gia tinh nào ở đây cả.”

Nick-Suýt-mất-đầu nói:

“Ừ, tụi gia tinh ít khi nào rời khỏi nhà bếp lắm. Chỉ có ban đêm tụi nó mới lên đây làm mấy chuyện lật vật như lau dọn... nhóm lò... và vân vân. Ý tôi muốn nói là các cô các cậu đâu cần phải nhìn thấy tụi nó hả? Đó là đặc điểm tốt của những con gia tinh, rằng các cô các cậu không nhận thấy sự tồn tại của chúng.

Hermione đăm đăm ngó Nick-Suýt-mất-đầu . Cô bé nói:

“Nhưng mà họ có được trả lương không? Họ có được nghỉ lễ không? Và... nghỉ bệnh, và hưu bổng, và các thứ khác.”

Nick-Suýt-mất-đầu cười một hồi nghe dồn đến nỗi cái cổ áo xếp nếp bị trật ra và cái đầu của ông bị rút ra lặc lìa, chỉ còn một phân da thịt hay cỡ đó dính vô cái cần cổ. Ông nói:

“Nghỉ bệnh và hưu bổng hả?”

Nick-Suýt-mất-đầu đẩy cái đầu đứng lại trên vai và lại gắn nó đầu vô đó bằng cái cổ áo xếp nếp.

“Gia tinh không hề muốn có nghỉ bệnh và hưu bổng!”

Hermione nhìn xuống cái đĩa đồ ăn ngồn ngộn mà cô bé thực ra cũng chưa đụng tới. Nhưng cô bé đặt dao, nĩa xuống và đẩy đĩa đồ ăn xê ra.

Ron nói chuyện, mấy mẩu bánh mì Yorkshire cứ vô ý phun vô mặt Harry .

“Ôi, thế là... ái-đầu-gối... của mình. Ủi da... xin lỗi nha, Harry ...”

Nó nuốt ực đồ ăn trong miệng, nói với Hermione :

“Bồ có nhịn ăn chết đói thì tụi nó cũng đâu có được nghỉ bệnh đâu?”

Hermione thở một cách khó nhọc, hơi thở phì phì ra lỗ mũi. Cô bé nói:

“Lao động nô lệ. Chính cái đó làm ra bữa ăn này. Lao động nô lệ!”

Và cô bé nhất định không thèm ăn tới một miếng nào hết.

Mưa vẫn trút nước ào ào bên ngoài, vỗ vào kính cửa sổ cao và tối đen nghe ầm ầm như vỗ trống. Một chuỗi sấm sét nữa lại nổ đùng đùng làm rung cả các cửa sổ, và cái trần Đại sảnh đường đầy mưa bão nháng lên những lần chớp, làm lóe sáng những cái đĩa bằng vàng đã voi đi các món dọn lượt đầu và được lập tức làm đầy lại bằng món ăn kế là món bánh tráng miệng.

Ron cố ý thổi làn hương thơm nứt mũi của món bánh về phía Hermione :

“Bánh nhân mút tằm mật đây, Hermione . Coi kìa, bánh lý chua, bánh bông lan sôcôla nữa chứ!”

Nhưng Hermione ném cho Ron một cái nhìn gợn nó nhớ ngay đến ánh mắt của giáo sư McGonagall, và nó bèn thôi màn khiêu khích cô bé.

Khi món bánh cũng đã voi đi và những mẩu vụn cuối cùng cũng biến mất trên những cái đĩa giờ đã trở nên sạch bóng, cụ Dumbledore lại đứng dậy. Tiếng dẫu láo ồn ào đang vang đầy Đại sảnh đường bỗng đột ngột lắng đi hầu như ngay tức thì, và người ta chỉ còn có thể nghe tiếng gió hú và tiếng mưa gào mà thôi.

Cụ Dumbledore mỉm cười với mọi người, nói:

“Thế nhé! Bây giờ thì ai ai cũng đã ăn uống no nê (Hermione “Hừm” một tiếng) Tôi phải lập tức lưu ý các trò tập trung chú ý để tôi thông báo vài điều. Ông Filch, thầy giám thị của

trường, đã yêu cầu tôi báo cho các trò biết rằng danh sách các thứ cấm bên trong tòa lâu đài trong niên học này đã được bổ sung, bao gồm thêm Yo-yo Kêu gào, Dĩa có răng nanh, và Gậy nện đau hoại. Danh sách đồ cấm đầy đủ có bốn trăm ba mươi bảy món, tôi nhớ vậy, và có thể tham khảo trong văn phòng thầy giám thị Filch, nếu như có trò nào muốn coi thử.”

Góc miệng của cụ Dumbledore hơi nhếch lên. Cụ tiếp tục nói:

“Như từ trước tới giờ tôi muốn nhắc nhở các trò là tất cả các khu rừng trong khu đất quanh trường đều cấm học sinh lai vãng, và tất cả học sinh dưới năm thứ ba cũng không được phép đi đến làng Hogsmeade . Tôi cũng lãnh cái nhiệm vụ đầu đón là thông báo cho các trò biết là năm nay không tổ chức cuộc thi đấu Cúp Quidditch Liên-nhà.”

“Cái gì?”

Harry há hốc miệng. Nó nhìn qua Fred và George cùng những thành viên khác trong đội Quidditch . Họ nhóp nhép miệng nói gì đó với cụ Dumbledore mà không thốt được lời nào, hiển nhiên là ai cũng sững sốt đến nỗi không nói gì được. Cụ Dumbledore tiếp tục:

“Sở dĩ không tổ chức Cúp Quidditch Liên-nhà là vì sẽ có một sự kiện bắt đầu diễn ra vào tháng mười và kéo dài cho đến hết niên học, sự kiện này sẽ chiếm mất nhiều thì giờ và sức lực của các giáo viên... Nhưng mà tôi chắc chắn là tất cả các trò sẽ vô cùng thích thú tham gia. Tôi rất vui mừng thông báo rằng năm nay tại trường Hogwarts ...”

Nhưng vừa đúng lúc đó, một tràng sấm rền đình tai nhức óc vang lên, và cánh cửa Đại sảnh đường mở bung ra.

Một người đàn ông đứng ở ngay ngưỡng cửa, từ người vào một cây gậy dài, toàn thân liệm kín trong tấm áo trùm lữ hành màu đen. Mọi cái đầu trong Đại sảnh đường đều quay về phía kẻ xa lạ đó. Thành linh ánh chớp ngoằn ngoèo nháng lên trên trần Đại sảnh đường soi rọi người khách lạ. Ông ta kéo nón trùm kín mặt xuống, rùng mình lắc đầu để rảy nước mưa bám trên bờm tóc xám, rồi bắt đầu bước tới bàn dành cho các giáo sư.

Mỗi bước đi của người lạ mặt dội một âm thanh đục suốt dọc sảnh đường. Đến cuối dãy bàn dài, quẹo phải, rồi nặng nề lê bước về phía cụ Dumbledore . Một ánh chớp nữa nhá ngang trần, Hermione há hốc miệng kinh hãi.

Trong ánh chớp, gương mặt của người đàn ông nhìn như bức hình chạm nổi sắc cạnh, và đó là một gương mặt lạ lùng mà Harry chưa từng thấy bao giờ. Dường như thể nó được khắc trên một tảng gỗ đã dầm sương giải nắng, dưới bàn tay của một gã nào đó biết rất rõ mờ cái gọi là “nhân diện”, và tuyệt chẳng có tí tài đục đẽo nào. Mỗi phần da đều như vết thẹo. Cái miệng trông giống hệt một vết cắt méo xệch, cùng cái mũi bị lẹm đi hẳn một mảnh to. Nhưng chính đôi mắt người mới khiến y trông đáng khiếp.

Một trong hai con mắt nhỏ xíu, u ám, và sáng quắc. Con mắt còn lại to, tròn như đồng xu, màu xanh nê-ông sáng choang. Con mắt xanh da trời chuyển động không ngừng. Không thèm chớp lấy một cái, nó cuộn lên, cuộn xuống, đánh từ bên này sang bên kia, hoàn toàn độc lập với con mắt thường còn lại. Và khi nó đánh lên ngược hẳn về phía gáy của y, thì chỉ còn lại một màu trắng dã.

Người lạ mặt bước về phía cụ Dumbledore . Y giơ ra một bàn tay cũng nhằng nhịt theo hệt như cái mặt y. Cụ Dumbledore bắt lấy bàn tay đó, miệng lẩm bẩm điều gì mà Harry nghe không ra. Cụ có vẻ đang dò hỏi cái nhân vật lạ lùng này, cái kẻ cứ gật đầu mà tỉnh không mỉm cười, chỉ trả lời bằng giọng rất khế. Cụ Dumbledore gật đầu và ra dấu cho người đàn ông một chỗ trống bên phải cụ.

Người lạ mặt ngồi xuống, lắc cho cái bờm tóc xám xịt rũ khỏi mặt, kéo một cái đĩa xúc xích về phía mình, đưa nó lên cái phần còn lại của chiếc mũi, và hít hà. Đoạn y lấy một con dao nhỏ từ trong cái túi ra, xiên vào đuôi mẩu xúc xích, và bắt đầu ăn. Con mắt bình thường của y dán chặt lên mấy mẩu xúc xích, nhưng con mắt xanh da trời vẫn không ngừng xẹt qua xẹt lại trong hốc mắt, quét qua hết sảnh đường lại tới lũ học trò.

“Cho phép tôi được giới thiệu, giáo viên của môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám .”

Cụ Dumbledore nói sang sảng trong bầu không khí im phăng phắc.

“Giáo sư Moody.”

Thường thì giáo viên nào cũng phải được đón tiếp bằng những tràng pháo tay, nhưng lần này tuyệt không có một giáo viên nào, một đứa học trò nào, ngoại trừ cụ Dumbledore và lão Hagrid . Cả hai cùng vỗ tay, nhưng tiếng vỗ chỉ vang lên một cách rầu rĩ trong thinh lặng, và hai người dừng lại rất nhanh. Ai nấy đều như quá sững sờ trước vẻ ngoài kỳ quái của Moody nên không biết làm gì hơn là chỉ nhìn chằm chằm vào ông.

Harry thì thảo với Ron:

“Moody hả? Phải Moody Mắt-Điên không? Cái ông mà ba bồ tới giúp hồi sáng đó?”

Ron nói, thấy giọng đầy run sợ:

“CHắc vậy rồi.”

“Có chuyện gì xảy ra với ông vậy? “ Hermione thì thảo. “Mặt ông bị sao vậy?”

“hổng biết,” Ron vừa thì thảo đáp trả, mắt vẫn dòm Moody như bị thôi miên.

Moody dường như hoàn toàn dừng dưng trước sự đón tiếp kém nồng nhiệt dành cho mình. Phớt lờ bình nước bí ngô trước mặt, ông ta lại lục trong cái áo chùng đi đường của mình, lôi ra một cái chai rượu loại bỏ túi, và tợp một ngụm dài. Khi nhấc cánh tay lên để uống, chiếc áo chùng của ông nhếch lên mất vài phân khỏi mặt đất, và Harry thấy, dưới gầm bàn, thò ra mấy phân của một cặp chân đeo bằng gỗ, ở đầu là một bàn chân đầy móng vuốt.

Cụ Dumbledore tăng hắng. Cụ vừa nói vừa cười trước biển học trò ngồi trước mặt, tất cả đều đang nhìn Moody Mắt-Điên không chớp mắt:

“Như tôi muốn nói... chúng ta vinh dự được đón một sự kiện rất kỳ thú trong vài tháng tới đây, một sự kiện đã không diễn ra trong suốt cả thế kỷ qua. Tôi rất vui mừng được cho các trò hay rằng lễ Thi đấu Tam Pháp thuật sẽ được diễn ra tại Hogwarts trong năm nay.”

“THẦY GIỖN, thầy!” Fred Weasley nói to.

Sự căng thẳng tràn ngập Sân đường kể từ khi Moody tới thốt nhiên vỡ toang. Hầu như ai cũng phá lên cười, và cụ Dumbledore cũng khục khặc tán thưởng.

“Tôi không giỡn, thưa ông Weasley, tuy vậy, tại trò nhắc, tôi nhớ hồi hè có nghe một chuyện vui rất xuất sắc về một con quỷ, một mụ phù thủy, một con yêu tinh, cả ba đi vào quán rượu...”

Giáo sư McGonagall tăng hắng giọng rõ to.

Cụ Dumbledore liền nói:

“Ờ... có lẽ giờ không phải lúc... không... tôi đang nói tới đâu rồi kìa? À, tới Thi đấu Tam Pháp thuật ... vâng, một vài trò chưa biết cuộc đấu này có những gì, cho nên tôi hy vọng những trò nào đã biết thì cảm phiền cho tôi được giải thích chút xíu, và tôi cho phép sự chú ý của mấy trò tha hồ mà lang thang.”

“Thi đấu Tam Pháp thuật được lập ra từ khoảng bảy trăm năm trước như một cuộc so tài giao hữu giữa ba trường Pháp thuật ở châu Âu: Hogwarts, Beauxbaton, và Durmstrang. Mỗi trường chọn ra một nhà quán quân, và ba nhà quán quân sẽ so tài trong ba bài thi pháp thuật. Các trường thay phiên nhau đăng cai tổ chức mỗi năm năm, và khi đó, nói chung ai cũng nhất trí rằng đây là cách tuyệt nhất để thiết lập mối quan hệ giữa các nam nữ phù thủy của các quốc gia – cho đến khi danh sách người bị giết lên quá cao đến nỗi phải chấm dứt cuộc so tài.”

Hermione thì thảo đầy sợ hãi:

“Danh sách người bị giết?”

Nhưng nỗi lo lắng của cô bé dường như không được phần lớn đám học trò trong sảnh đường chia sẻ; nhiều đứa đang xì xầm đây kích động với nhau, và chính Harry cũng khoái chí khi nghe về cuộc đấu hơn là lo lắng về những kẻ đã bỏ mạng cách đây mấy trăm năm.

Giáo sư Dumbledore nói tiếp:

“Đã có nhiều nỗ lực trong suốt nhiều thế kỷ qua nhằm phục hồi cuộc thi đấu, nhưng cho tới nay không có nỗ lực nào thành công. Tuy nhiên, Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế cùng Bộ Điền kinh và Thể thao Pháp thuật đã quyết định rằng thời cơ đã chín muồi để thử một lần nữa. Chúng tôi đã làm việc cật lực suốt mùa hè để đảm bảo rằng lần này, không nữ hay nam quán quân nào bị rơi vào nguy hiểm chết người cả. Hiệu trưởng trường Beauxbaton và trường Durmstrang sẽ đến đây vào tháng Mười, với những đấu thủ vào tới vòng chung kết, và cuộc chọn quán quân sẽ diễn ra vào lễ Hội Ma. Một trọng tài công minh sẽ chọn ra những sinh viên nào xứng đáng nhất để dự Tam đấu phù thủy giành vinh quang cho trường, lại được bỏ túi một ngàn Galleons tiền thưởng.”

“Con đi cho!”

Fred rít lên khui dưới bàn. Mặt nó rạng rỡ vì náo nức viễn cảnh vinh quang và phú quý đến nhường ấy. Nó không phải là đứa duy nhất tự mừng tượng mình là một nhà quán quân Hogwarts. Ở mỗi bàn các Nhà, Harry có thể thấy trò nào trò nấy, hoặc chăm chú nhìn

cụ Dumbledore, hoặc không thì cũng hăng hái xì xào với mấy đứa bên cạnh. Nhưng khi cụ Dumbledore nói tiếp, cả Sân đường một lần nữa lại im re:

“Mặc dù thầy rất biết các con đều có thể là người đem lại Cúp Tam đầu cho trường Hogwarts, nhưng hiệu trưởng các trường tham dự, cùng với Bộ Pháp Thuật, năm nay đã nhất trí đặt ra hạn tuổi cho các đối thủ. Chỉ có những học sinh đúng tuổi – có nghĩa là, mười bảy tuổi hay lớn hơn – mới được phép đăng tên để xem xét. Đây...”

Cụ Dumbledore hơi cao giọng, bởi vì lúc đó có mấy đứa làm ồn lên giận dữ khi nghe tới những lời này, và bọn anh em nhà Weasley bỗng nhiên trông hăng máu cả lên.

“... là một biện pháp mà chúng tôi thấy là cần thiết, căn cứ vào việc các bài thi của cuộc đấu vốn đã khó khăn và nguy hiểm, dù cho chúng tôi đã cẩn trọng đến mấy, và những sinh viên dưới năm thứ sáu hay thứ bảy là gần như hoàn toàn không thể đương đầu với mấy bài thi này. Cá nhân thầy sẽ đảm bảo không để một trò chưa đủ tuổi nào bị được ban giám khảo công minh mà trở thành quán quân Hogwarts.”

Cặp mắt xanh nhạt của thầy nhấp nháy khi liếc qua gương mặt muốn nổi loạn của hai thằng Fred và George.

“Do đó, tôi cầu xin các con đừng có uống thời gian đăng ký nếu các con dưới mười bảy tuổi.”

“Phái đoàn trường Beauxbaton và trường Durmstrang sẽ đến vào tháng Mười và sẽ ở lại với chúng ta một phần lớn thời gian trong năm. Thầy biết các con sẽ dành sự ưu đãi cho các vị khách trong thời gian họ ở với chúng ta, và một khi đã chọn ra được nam hay nữ quán quân của trường Hogwarts, các con sẽ hỗ trợ hết mình cho vị quán quân ấy. Còn bây giờ, trễ rồi, thầy muốn biết quan trọng nhất là ngày mai các con phải tỉnh táo và thanh thản khi bắt tay vào bài học sáng mai. Ngủ thôi! Lẹ lẹ!”

Giáo sư Dumbledore lại ngồi xuống và quay qua nói chuyện với Moody Mắt-Điên. Một tiếng kéo lê chân và sập mạnh khổng lồ khi toàn thể đám học trò lê bước thành bầy đi về phía những cánh cửa đôi mở vào tiến sảnh.

“Họ không thể làm vậy được!”

George Weasley nói. Nó không nhập bọn với đám đông đi ra cửa, mà đứng lên và trừng trừng nhìn cụ Dumbledore.

“Tháng Tư này tụi mình mười bảy rồi, sao mình không được thử một cú?”

Fred nói cáu kỉnh, cũng đang giận dữ nhìn về phía cái bàn dài:

“Họ sẽ không ngăn được mình ghi tên đâu. Nhà quán quân sẽ được làm đủ thứ quái mà bình thường không được phép làm. Lại còn một ngàn Galleons tiền thưởng nữa chứ!”

Ron nói với một cái nhìn xa xăm:

“Ờ... Ờ, tới một ngàn Galleons lận...”

Hermione gắt:

“Thôi đi, không đi là chỉ còn tụi mình ở đây thôi đó.”

Harry, Ron, Hermione, Fred và George cất bước ra tiền sảnh. Fred và George đang tranh cãi về những cách mà cụ Dumbledore có thể ngăn chặn mấy đứa dưới mười bảy tuổi đăng ký thi đấu.

Harry hỏi:

“Vị giám khảo công minh quyết định ai là quán quân là người nào vậy?”

Fred nói:

“Chịu. Nhưng phải lừa họ mới được. Chừng mấy giọt Độc dược Lão hóa là làm được rồi, hả George ...”

Ron nói:

“Thầy Dumbledore biết mấy anh chưa tới tuổi rồi!”

Fred lém lỉnh:

“Ờ, nhưng thầy đâu phải là người quyết định ai là quán quân đâu, phải không? Theo anh thì có vẻ như một khi ông giám khảo này biết ai muốn đăng ký rồi, ông sẽ chọn ra đứa ngon nhất trong mỗi trường, bất kể nó mấy tuổi. Cụ Dumbledore đang cố ngăn tụi mình đưa tên mình ra.”

Hermione nói, giọng lo lắng khi tụi nó đi ngang qua cánh cửa được giấu sau tấm thảm và thành linh mở ra một cầu thang khác, hẹp tẻ:

“Có người chết rồi đó!”

Fred hờ hững nói:

“Ờ, nhưng mà lâu rồi mà, phải không? Dù sao, không liều làm sao mà vui? Ê, Ron, nếu tụi anh tìm ra cách lừa được cụ Dumbledore thì sao hả? Em có gan đăng ký không?”

Ron hỏi Harry :

“Bồ nghĩ sao? Đăng ký được thì ngon lành quá hả? Nhưng mình nghĩ họ muốn có người lớn hơn... Hổng biết tụi mình đã học đủ chưa...”

“Chắc chắn mình thì chưa đủ rồi đó.”

Bỗng giọng nói u sầu của Neville cất lên đằng sau lưng Fred và George :

“Nhưng chắc bà cũng muốn mình thử. Bà lúc nào cũng nói mình phải bảo vệ danh dự gia đình. Mình phải làm vậy thôi... Ồi...”

Một bàn chân của Neville lọt tởm xuống một bậc thang ở giữa cầu thang. Có nhiều cầu thang chơi khăm kiểu này trong trường Hogwarts, và đối với những học sinh lớn thì đã quá quen thuộc với việc bước lên cái bậc này, khổ nỗi trí nhớ của Neville lại khét tiếng tồi tàn. Harry và Ron đành phải xốc nách mà kéo nó ra, trong khi bộ áo giáp chiến binh đứng trên cầu thang cứ cọt kẹt rồi loảng xoảng, cười khùng khục:

“Im đi!”

Ron vừa nói vừa sập cái tấm che mắt của cái bộ giáp sắt xuống khi tụi nó đi ngang.

Tụi nhỏ hướng về cửa ra vào tháp Gryffindor, được giấu đằng sau tấm chân dung Bà Béo mặc áo lụa hồng. Bà hỏi khi tụi nó tới gần:

“Mặt khẩu?”

“Ba lớp ba lều.” George nói, “huyng trưởng dưới nhà mới nói tôi hay.”

Bức chân dung lẳng mình tới trước, để lộ ra một cái lỗ trên tường cho bọn trẻ chui qua. Một ngọn lửa tanh tách sưởi ấm phòng sinh hoạt chung hình tròn, đầy những ghế mềm và bàn. Và trước khi chào cả bọn đi ngủ, còn mình biến mất sau cánh cửa dẫn về phòng ngủ bọn con gái, Hermione ném một cái nhìn tối tăm vào đám lửa đang nhảy múa reo vui, Harry nghe rõ ràng nó lẩm bẩm: “Nô lệ lao động.”

Harry, Ron, và Neville leo tới chiếc cầu thang xoắn ốc cuối cùng cho đến khi vào được phòng ngủ của tụi nó, nằm ở mút chót cái tháp. Năm chiếc giường có cọc giăng mùng với những tấm màn buông đỏ sẫm nằm sát tường, dưới chân mỗi chiếc giường là rương hòm của các cậu chủ. Dean và Seamus đã chun vô giường: Seamus đã kẹp cái nơ bông hồng Ái Nhĩ Lan vào tấm băng đầu giường, còn Dean thì ghim tấm bích chương in hình Viktor Krum phía trên cái bàn ngủ. Tấm bích chương cũ của đội bóng đá West Ham của nó được ghim sát bên.

Ron thở dài, lắc đầu nhìn đám cầu thủ bóng đá hoàn toàn bất động đó.

“Tâm thần!”

Harry, Ron và Neville trông đồ ngủ vô rồi leo lên giường. Có ai đó – chắc lại một con gia tinh – đã đặt mấy cái cháo ấm giữa những tấm mền. Thật là dễ chịu, nằm trong giường mà lắng nghe cơn bão hoành hành ngoài kia.

Ron nói giọng ngái ngủ trong bóng tối:

“Có lẽ mình phải tham dự mới được, bồ biết đó. Nếu anh Fred và anh George tìm ra cách làm sao để... cuộc đấu... bồ không biết đâu, hả?”

“Chắc không rồi...”

Harry lặn vào trong giường. Một chuỗi những hình ảnh mới sáng lòa hiện ra trong trí nó... Nó đã bị được ban giám khảo để người ta tin là nó mười bảy tuổi... nó trở thành quán quân Hogwarts ... nó đứng trên mặt đất, tay giơ cao chiến thắng trước toàn thể trường, tất cả vỗ tay ầm ĩ và la vang... nó đoạt giải Thi đấu Tam Pháp thuật . Cho nổi bật giữa đám đông nhòe nhoẹt, mặt cô bé ửng đỏ vì thán phục...

Harry nhe răng cười trong gối, lại càng khoái chí rằng Ron chẳng thấy được những gì nó thấy.